

Carthagine Peruana seletissimam aduehant, unde veterum & multorum recentiorum inscitia deprehenditur, qui quid esset sanguis Draconis, aut cur sic appellaretur, omnino ignorabant. Magna est arbor, cortice satis tenui, & qui facile incidit potest. Ea vulnerrata, liquor ille effluit, quem sanguinem Draconis in lacryma dicunt, ab eo differens, quem sanguinem in pane vocant, quod in panes seu massas istis cogunt, quemadmodum resina in Castella. Hactenus Monardes. Carolus Clusius annotationem hanc subdit, sibi ab horulano Regis Hispaniarum missos fuisse fructus quosdam nomine Draconis, qui Bruxellæ terra commissi prodierint, folijs tridis oblongis, & viridibus, per oras rubris. Fructus Cerasi magnitudine fuisse, sed pelle sublarâ, animalis nulla, medium Draconuli effigies visa fuit. Verum de hac re innotescet fortasse nobis aliquid certius cum secundo como manum admouerimus; in cetera non putamus præter inritum nos egisse, si admirabili huic animali, admirabiliorem plantam subiunxerimus, lectoriq. anam præbuerimus, laudandi DEVM, Nature Dominum, qui pro bonitate sua, tam admiranda, & vix ab intellectu nostro comprehensibilia opera creare, nobisq. contemplanda, & fruenda donare voluit.

Quid de eadem plura Carolus Clusius dicit.

Hec omnia dubiorum plena alio loco excutitur. Omnipotentia Dei in laudanda & laudanda.

An Dracones veneni habeant.

Res dubia apud auctores.

Plinius ridiculosa remedia ex Draconibus peti.

Antiquitatum studio sis etiã esse nunc satisfactum. Dracones cohortium bellicarum erant apud Romanos. Insignia. Erant quoque variorum gentium Decorum simulacra. Plurima Asia de his dici possent.

De venenis nunc & remedijs, quæ à Draconibus desumuntur, aliquid coronidis loco adiungendum esset, ast Plinius libi 28. cap. 4. Draco non habet venenum, ait. Cui Aëtius ad stipulatur: aliqui aërem tamen à Draconibus infici meminerunt. Hoc alteri ad meteora retulerunt, Dracones, inquam, ignitos atque volantes. Quidam hæc ita conciliant, vt dicant ex sua natura innoxios esse, hinc Lucanus eos innoxia numina terris proclamant, pro locorum verò constitutione noxios fieri, quare idem pestiferos ardens facit Africa, inquit. Verum & hæc regula fallit. Et quoniam potior veterum authorum pars existimat, morsus magis à Draconibus impressos timendos esse, quàm venenum illarum nocere, ideo de antidotis quoque parum solliciti fuerunt. Quæ autem ex Draconibus remedia, alijs vtilia malis petantur, ex Plinio colligantur, quæ absque risu non legi. Caput Draconis nempe ianuarum limini subditum, fortunatam domum facere. Oculos huius in neteratos, cum melle tritos, humanis inunctos, ab imaginum nocturnarum pavore, homines immunes reddere. Cordis pignitudinem conferre iudiciorum victoria. Dentes, mites prætare dominos, potestatesq. exorabiles. Hæc credat Indæus Apella, non ego.

Nunc quicquam superesse amplius non video, nisi hoc vnicum, vt illis nempe etiam gratificarer, qui amœnioribus litant Musis, & aliquid, quod antiquitatum amatores quoque delectatione afficeret, in medium adducerem, & in primis quidem, de Draconibus commentarer, scriberemq. qui insignia erant cohortium Romanarum, & à Draconarijs ad prælium ferebantur, qui hastis illos illigabant, vasto hiatu, & caudarum voluminibus tremendos. De simulacris deinde dicerem, quibus varij gentilium Dij Draconum effigie efformabantur, veluti Apollo, Mercurius, Minerva, Esculapius, Serapis, Tanus alijsq. & quinam horum, metamorphosi quadam in Dracones mutati falso credebantur. De fabuloso etiam Dracone hororum Hesperidum custode, ab Ouidio depicto, Qui crista, linguisq. tribus præsignis, & cinctis Dentibus horrendus, custos erat arboris aureæ.

De auspicijs itidem, prodigijs, ostentis, portentis, diuinationibus, oraculis, cultu etiam, ac ve.

ac venerationibus, ab antiquis huic bestia exhibitis, & si quæ alia sunt, quæ veterum loca authorum obscuriora, quando Draconum meminerunt, illustrare poterunt. Nobis qui Musas colimus seueriores, & tristibus agrotantibus querelis plerumq. aurem accomodamus, aut necessarijs crebro negotijs occupamur, non licet esse tam felicibus, vt in hac amœnissima Musarum vireta, nisi per diuerticulum subinde quædam, & furtim quasi exspatiari valeamus, quamuis id maximè libeat. Quare hæc amicis meis commendo, non quibus otij quidem plus sit, quàm mihi, sed qui tanto me interuallo in humanioribus literis, historiarum peritiã, & antiquitatum indagine anteuertunt, quando ego ipsos desiderio assequi, quod maximum est, anheo. Hi sunt illustres viri Gaspar Scioppius, Confiliarius Regius, qui suâ laude iam claret, meâ non eget, quem ego seculi nostri lapidem lydium lingua latina iure appellare soleo. Hieronymus deinde Alexander Card. Barberino nostro, à secretioribus latinis epistolis, quem alio elogio iam non decorabo, quàm eodem, quo VRBANO VIII. illum idem Scioppius, in suo virorum eruditorum indiculo, his iam dudum verbis laudauit: Hieronymus Alexander Iurisconsultus, & Poëta politissimus, græcè & latine bene doctus, & antiquitatum Ecclesiasticarum, & secularium non paucis gnarus. Lucas præterea Holstenius Germanus, eundem Cardinalis familiaris, qui præter linguas Græcam & Latinam, quas elegantissimè scribit, & ytriusque nunc opuscula sub prælo habet, in Cosmographia adeo excellit, vt sibi vix vllum iam parem habeat. Petrus Paulus Rubenius demum, Antiquitatum in marmore, & ære comus ac promus, qui & ipse Germanus, cum fratre Philippo libris editis claro, ambo olim Lipsij discipuli, digni ipsius Cathedræ successores esse poterunt. Sed & in hoc quoque rarissima fortuna Petrus Paulus exemplum est insignè, quod arte pingendi, per Germaniam, Belgium, Italiam, Galliam, Angliam & Hispaniam adeo inclauerit, vt viginti circiter annorum spatio Antuerpiæ sibi, vltra ducenta aureorum millia, ex hac ipsa nutricula sua lucri fecerit. Hunc cum olim Romæ pleuritide grauer laborantem, per DEI gratiam, sanitati restituissem, Gallum mihi depinxit gallinacum, cui iocosa hæc verba, erudita tamen subscripsit.

Authoris exulatio cur his imitari non possit.

Amicis suis hæc se loquax doctoribus relictâ quit. Gaspari Scioppio.

Hieronymo Alcardo.

Lucæ Holstenio.

Petro Paulo Rubenio.

P. R. O. S. A. L. V. T. E. V. C. Ioanni Fabro M. D. Aesculapio meo olim damnato. L. M. vocum soluo.

Verum quoque effigiem meam mihi simillimam, in magna tabula, coloribus expressit, quæ ob artis præstantiam magni à pietoribus æstimatur.

Atque sic cum Bono DEO ad finem optatum tandem peruenerimus, quem Serpentibus & Draconulo feliciter imponimus. Restant adhuc nobis duo Scærabæi Mexicani, quos leui brachio perstringemus, & tandem hoc opus nostrum, æquissimo curiosi lectoris iudicio commitemus.

His vultibus cum stupet.

TEMOLIN TEMOLIN ICHCATZIN.

Scarabeus Mexicanus unicornis.

Scarabeus Mexicanus bicornis.

IO. FABRI LYNCEI DESCRIPTIO.

V.Æ. & qualia hæc sint animalia, si quis vnquam Scarabeos nostrates domesticos, pratenses, aut sylvestres est contemplatus, non ampliùs in hoc dubio hæsitabit. Scarabei sunt, & quidem *Mexicani*, nigri coloris ambo, & quod in his iconibus album apparere vides, id totum castanei ad rubicundum vergentis coloris esse scias, quem *pedes sex* in utroque animali pilis referatissimi probe æmulantur. In prioribus pedibus distincti *quatuor unguiculi*, seu digituli veriùs conspiciuntur, & vnus in medio radij, calcaris instar appositus. *Vnicornis* est primus Scarabeus cuius recuruum è capite enatum cornu retrò flectitur. Ad huius radicem & ad capitis simul cum reliquo corpore connexionem lusit Natura, triplicem figuram semicircularem appingens. *Alter duo cornua* gerit *taurorum* more, & prorsum quidem protensa, ramis nullis exasperata, verùm interna eorum parte fibrosis complufculus excrecentijs, vt pictura indicat, ornata. Inter duo hæc cornicula, è medio capite *cuspis* quidam protuberat, cornu tamen minime est.

S. CHOLIA E I V S D E M.

Causa ali-
quando ar-
tem super-
rat.

Causa profectò non pauca quandoque, quàm consilium efficere potuisset, eueniunt meliora, perfectioraque. Sic, vt *Plutarchus* auctor est, pictor ille, cum equi *spumantia labra* arte & penicillo imitari haud posset, spongia varijs imbuta coloribus in equi os coniecta, fortuitò expressit, quod ingenium subministrare nequibat. In *Corinthiaco* pulcherrimo are efficiundo, similiter casus lusit.

-dV a ssaA

Mi-

Mihi hic idem contingere animaduerto, appositissimè enim *Scarabeus* vltimum operis mei animal existens, *Draconem* subsequitur, cutus tractationem, satis longam, extra limites etiam meos, & animalia Mexicana institueram. Siquidem tam conformiter *Draco* atque *Scarabeus* inter se congruunt, ita à concordantibus veteribus pro vno eodemq. falso numine culti fuerunt, vt ambos hos dixeris, non discrepantia esse animalia, sed gemellos prorsus ab eadem matre progenitos fratres. Voluerunt enim ethnici illi, scientia veri Dei orbati, *Solem* tam à *Scarabeo*, quàm *Dracone* significari, horum imaginibus eundem representari & honorari. *Macrobius Saturnal.* lib. 1. cap. 19. *In Mercurio sole* coli, inquit, etiam ex caduceo claret, quod *Aegyptij* in specie *Draconum maris* & *femina coniunctorum* figurauerunt *Mercurio consecrandum*. Et quoniam *calum*, *Sol* & *Luna* ad generationem maximè faciunt, ad quam summopere *Amor* requiritur, hinc osculum in duobus *Draconibus* caduceum amplexantibus additum fuit. *Necessitas* quoque horum *Draconum* nodo subindicatur.

Pinna adiecta sunt, quæ principis huius sideris velocitatem demonstrant. Ad huiuscemodi, ait idem *Macrobius*, argumenta *Draconum* præcipuè *volumen lectum* est, propter iter *utriusque sideris flexuosum*. Atque hinc est, quod *simulacris Aesculapij* & *salutis Draco* subiungitur: quod hi ad *Solis* naturam *Lunaq.* referuntur. Et est *Aesculapius* *vis salutis de substantia Solis*, subueniens animis, corporibusq. mortalium. *Salus autem natura Lunaris effectus est*: quo animantium corpora iuuantur, à saluifero firmata temperamento.

De *Scarabeo* similiter non desunt testimonia, nam *Plinius* lib. 30. cap. 11. *Propter Scarabeum*, inquit, qui *pilulas* voluit, *Aegypti magna pars Scarabeos* inter *mina* colit, curiosa *Apionis* interpretatione, qua colligat, *Solis operum similitudinem* huic animali inesse ad excusandos gentis suæ ritus. *Diogenes Laërtius* præterea in proximo suo, hanc de *Dijis* & *iustitia* philosophiam *Aegyptiorum* fuisse scribit, *vt materiam* dicerent principium ex qua *quatuor* essent *dijereta postmodum elementa*, tum *animalia* quaedam effecta, *Deos esse Solem & Lunam*, quorum hæc *Ipsi*, ille *Osiris* appellatur, & *Scarabai Draconis*, aliorumq. animalium nomine obscure significarentur.

Cur autem pro *Sole Scarabeum* conuerint, docet nos *Plutarchus* opusculo suo de *Side* & *Osiride*. *Iam aspidem*, inquit, *mustelam*, & *Scarabeum* colunt, in quibus *imagines quasdam obscuras* sibi, sicut in radijs *Solis* *Deorum potentia considerant*. *Siquidem Scarabaeorum genus* femininè carere aiunt: *Mares omnes* emittere *semen in materiam*, que *frigitur in globum eamq.* voluunt *aduerso gradu propellentes*, vt *videtur cælum Sol*, dum ipse ab *Occidente in Orientem conuertitur*, in contrarium contorquere.

Accedit hæc, necio qua alia congruentia ratio, vltimorum horum animalium quæ *agmen claudunt*, cū primo à quo *librum meum auspiciatus* fui, cum *Cane*, inquam, qui & ipse ab *Aegyptijs* olim adorabatur.

Dracone demum ex eodem *Macrobij* lib. cap. 9. *Ianum* quoque adumbrabant, siue per hunc *Solem* demonstrare vellet veteres, & ideo geminum pingebant, quali *utriusque ianua* caelestis potentem, qui exoriens aperiat diem, occidens claudat: siue *Mundum* potius innuere cuperent. *Ianumq.* ab eundo dictum (verba sunt *Macrobij*) quod *Mundus semper eat*, dum in orbem *voluitur*: & *ex se initium faciens*, in se refertur. *Vnde Cornificius Ethym.* lib. 3. *Cicero*, inquit, non *Ianum*, sed *Eanum*

Aaaa 3 nomi-

Casi accidit vt Draconem Scarabeus sequatur, sed bene satis. Draco & Scarabeus pro eodem falso Deo olim colebantur. Draco pro Sole colitur.

Scarabeum pro Sole similiter Aegyptij venerabatur.

Huius ratio à Plutarcho asseritur.

Primum huius libri animal, canis nempe habet etiam quid simile cum vltimo Scarabeo nimirum. Draco non pro Sole tantum, sed pro mundo etiam colebatur.

nominat, ab eundo. Hinc & Phœnix in sacris imaginem eius exprimentes, Draconem finxerunt in orbem redactum, eandemq. suam deuorantem, ut appareat, mundum & ex seipso ali, & in se reuolui.

Draconem & Scarabæum huius operis non nisi finem figurant.

Recentior ab aliis antiquiorum Dijs

Draconis itaque tam peripherica figura, quam Scarabæi globus, in quibus neque principium, neque finis cernitur, completum nostrum opus denuntiabunt. Aut si terminus vltimus, atque initium in his appareat, finem nobis à principio feliciter huc lapsum denotabunt, & coronidem diu nobis optatam, diutissimè ab alijs expectatam, libro huic nostro laborioso saltem & curioso, si non docto & ingenioso, faustis sub auspicijs Barberinis, impostam tandem fuisse contestabuntur.

Si quis præterea nouisse exoptet, quantà animorum insipientià, & quam absurdas res antiquitas coluerit, is calcem adeat librorum omnigenà eruditione referuissimorum Alexandri ab Alexandro, reperiet ibi, mirabitur & detestabitur, inauditas superstitiones & nefanda gentilium sacrificia, quibus res absurdissimas honorabant & pro Dijs venerabantur. Non inquam Dracones solos & Scarabæos, sed testudines quoque, hircos, lupos, boues, vaccas, cercopithecos, crocodilos, ibides, feles. Atque vt de celo, astris & elementis nihil dicam, res abiectissimas alias, & inanimatas, eodem numero, & cultu habuerunt, vt hastas, seu ligna corticibus suis delibrata (vnde Romani antiquissimi singulis Deorum simulacris hastas dabant) arbores, enses, ventos, montes, colles marinos & maendros, vilia horum torum olera insuper, vt superius diximus.

Verum antilogio hoc misso, audiamus si libet, quæ Fr. Gregorius de Boluiar noster, de Scarabæo Mexicano mihi scripta reliquit, hæc autem ex Hispanico idiomate translata ita Latine sonant:

Scarabæus lingua Peruviana Acatanac vocatur, in vna ex duabus speciebus cornu in superiore capitis parte erumpit, retròq. æqualiter vertitur, cuius acumen ad humeros fertur. Habet sex pedes cum multis vnguibus in quolibet pedis fortibus, & incuruis. Alæ sunt quatuor, subtilis atque transparentis telæ siue substantiæ, quarum duas bene inuolutas, & vndequaque custoditas inferiore & intimiore sede tenet, reliquæ duæ pro tegumentis, ac munimentis eisdem inseruiunt, duræ hæc admodum sunt & nigre. Caput proportionem totius non seruat, hoc enim æquè magnum est, atque medietas vniuersi corporis, totumq. coopertum est, eodem duro cortice seu corio, siue crustam appellari malis. Quando volat, maiorem strepitum ac murmur edit, quam rota alicuius currus.

Strepius in volatu.

Secunda species bicornis.

Crusta habet colore pulcherrimi.

Qui naturalium rerum indagandis proprietatibus student, magnos

in his

in his

in his

in his

in his

in his Scarabæis abusus committunt, quandoquidem, vt horum in volando strepitum ac rumorem perceperunt, statim aliquam nouitatem prædicunt, & subitò, atque alicui eorum aliquis vicinior factus fuerit, aut in ipsum volitando impetum fecerit, bona vel mala eidem noua denunciant. Quin his vtuntur quoque pro fascino quodam genere in conciliando feminarum amore viris, & virorum feminis. Neq. vllus Scarabæus ad magnitudinem illà quod ipse viderim accedit, quæ in iconibus hisce cõparet, verum sunt tertià etiam parte minores.

Hæc amici mei Fr. Gregorij exquisita & veridica est Scarabæorum descriptio, quam vltimam huic operi meo annecto, reliqua ab ipso mihi communicata, varia & iucunda, tomo secundo inferenda referuo. Ex allatis tamen ipsius verbis hoc mecum quibus facile deprehendet, non Mexicanos sed Peruanos ipsum solummodo Scarabæos descripsisse, nam hi, quos icones nostræ exhibent, neque colore, neque magnitudine, cum iam dictis conueniunt, tantum enim abest, vt Mexicanis tertiã parte, nostris in tabula & charta hæc expressis, sint minores, vt ego meis oculis, hic Romæ in Araclii monasterio ita dicto, his ipsis duplo gradiorum Mexicanum Scarabæum, verum & non depictum, anno proxime elapso Iubileo 1625. viderim, manibusq. tractauerim, quem ex Franciscanorum familia Frater quidam Hispanus ex Mexicano orbe secum tulerat. Vidit eundem racum iem Boluiar noster, vnicornem, & apprimè iconem primam nostram, si ipsi ad magnitudinem aliquam addas, referentem.

Promiseram hoc loci vberiorum de cornibus physiologiam instituere, sed vrget me Typographus, alia atque alia subripiuntur negotijs tempora, quare hanc mihi beneuolus lector veniam dabit, si abrumpo, & fidem modò non soluo, cum interim, quo animum pascat, ipsi non desit, atque vtinam, ne meam sic etiam nimietatem accuset.

Hoc tamen silentio haudquaquam est inuoluendum Fr. Gregorium nostrum, non totius generis Scarabæorum diuisionem, sub hac bimembri sua partitione nobis dare voluisse, sed illam solummodo speciem quæ cornigera est, quæ vel vno, vel duobus saltem, non tribus verò præditam corniculis censuit. Ab hoc Aldrouandus lib. 4. de Insect. non dissentit, quamuis alicui primà fronte contrarium videatur. Huius diligentissimi scriptoris, in hoc maximè animalculo verba necesse est, vt hic producam: Suprema Scarabæorum genera duo facimus, ait, ob partium varietatem: alia enim cornuta: alia absque cornibus: quæ verò cornuta sunt, aut vnicornes habent cornu: aut duo, aut tria, quæ raro videntur: rursus quæ vnicornes, non occupantur, apud Ægyptios nobiles: quæ duo, aut sunt Lucani siue Tauri, quorum nimirum cornua sunt dentata, ac forficum modo clauduntur, & coniunguntur, cum apprehendere quid volunt: aut Carabi, quorum cornua nodosa sunt, ad prætendendum iter facta. Tria, quæ habeant in capite nulla, (optimè ergo Fr. Gregorius hæc non posuit) nisi impropric habere dixerimus. Reliqua quæ sunt sine cornibus, differunt inter se multisarum. Poterunt igitur præcipuè Scarabæorum differentiarum apud eundem Aldrouandum videri. Nam si quis ex Aristotelis se putet scriptis has haurire posse, egregiè decipitur, Aristoteles enim, inquit idem Aldrouandus, quod sciam, Scarabæorum genera nulla expressa constituit, sed inter ea insecta, quæ Coleoptera dicuntur, Cantharum, Milobem, Carabum, & Cantharidem, præcipua connumerat. Sed horum nullam quod sciam, corpo-

Ad superstitiones & fascino-nes Americanis feruunt.

Hucusque Fr. Gregorius.

Peruani non Mexicani sunt hi in Scarabæi descripti.

Author Roma magnè valde Mexicanus Scarabæi cõspexit.

Quæ de cornibus hic dici possent ad secundum tomum rejiciuntur.

Fr. Greg. de cornigero Scarabæo locutus est.

Aldrouandi verba de Scarabæorum differentijs.

In Aristotelis scriptis nihil determinari de Scarabæis exat.

Plinius Ar-
gotele dili-
genter fuit
sed nec hic
sine contro-
uassijs le-
gitur.
Ex hoc di-
scitur in-
plurimis ve-
teres man-
cos fuisse.

corporis notam suis, quæ extant, scriptis Philosophus exhibuit. Carabo autem (quem Gæza
modò Taurum, modò Fullonem vertit inepte) ait cornua præstendi, vt Papiioni. Plinius
plura Scarabeorum genera, & distincta magis commemorat, sed ne hæc quidem
controuersijs vacant. Ex quibus hoc, amice lector, discere vales, difficilem adire
prouinciam illum, & arduum opus aggredi, qui ex veterum monumentis om-
nia in naturali philosophia expedita se dare, nobis promittit. Non enim pluri-
mos solummodo hodie Scarabeos notissimos nobis, nescias quibus Aristotelicijs
vocare nominibus vales, sed nec illa ipsa ab eodem posita nomina, quibus ac-
commodes Scarabæi nostris, facile reperias.

Cornigeri
Scarabæi
nobis tan-
tum delicti
benit.
Vnicornis.

Relictis igitur excornibus illis, de cornigeris his nostris paucula hæc tan-
dem dicamus, & finiamus. Quem nos vnicornem vocamus, Græci Monocerotem di-
cerent, & Ferdinandus Imperatus in hist. sua nat. Rhinocerotem libentius appel-
lat à similitudine cornu, quod huius nominis quadrupes gestat; Is modò si nasum
Rhinocerotis habet. Volatum huius non vidi, quem idem Imperatus adeò pigrum,
tardumque esse scribit, vt quasi vltro in manum eius, qui eundem apprehendere
velit, inuolet.

Bicornis.

Bicornem Mexicano nostro similem, nec Imperatus nec Aldrouandus depingunt,
hoc est cornibus quodammodo glabris, & quæ nullis dentibus, ramisq. ex illis
protuberantibus asperentur. Talem igitur calamo & picturâ, omnes proponunt
auctores, & nos sapissimè vidimus, qualem ob ceruinorum cornuum similitudine
Cardanus lib. 7. cap. 28. de variet. rer. Scarabelaphu non inepte, siue Scarabæum
ceruum nominat, cornua enim hic gestat pulcherrima; nitentia, ramosa, ceruinis
similima, in hoc tamen longè ab illis discrepantia, quòd Scarabæus ea moueat,
stringat, & arctè adeò, si quid ipsis medium interseratur, claudat, vt puerorum
improvidorū digitos profundo fauciatos, vultu sculo sæpe conspexerim, atque
prorsus idè præstant, quod chelis suis cancri. Quare Jul. Cas. Scaliger exercit. 194.
de his corniculis aduersus Cardanum pro subtilitate sua: Tametsi, inquit, apud subti-
liores, qualis tu es, chelæ potius illæ, quàm cornua dici queant, harum enim usus, vt can-
cris brachiorum. At nescio, quare ideo cornua esse desinent, si moueantur, quod
priuilegium alijs etiam veteres concessisse animantibus cornutis memini.

Huiusmodi Scarabæi, cerui volantes à Gallis, Germanis, & Italis, quoque non
paucis nominantur. Romæ hi non sunt frequentes, multò frequentiores in pa-
tria mea, Bambergæ nimirum, maiori præsertim, vernali, ac iucundissimo tem-
pore, qui in sylua quadam capiuntur, quæ Vrbi amœnissima præiacet, pina-
stris, piceis, ac quercibus, (ex quarum hi aridis lignis nasci creduntur) refer-
tilissima.

Hunc magnum & cornutum Scarabæum omnium minutissimè, perfectissimè
& elegantissimè descriptum reperies in Theriotropæo Silisaco, quo te remitto &
tempori hic ac chartæ parco.

Germanis nostri hunc Schröter vocant, quo eodem nomine baiuli isti, homines
robusti & lacertosi, ad quosuis Herculeos labores nati (Roma dicuntur Facchini)
à Bambergensibus appellantur. Schroten enim nihil aliud significat nobis Germa-
nis, quàm comprimere, arctè stringere, & propellere aliquid, quod corniculis
suis Scarabæi illi probè moliantur. Et quod mireris, abscissum horum caput diu-
tius

Bambergæ
frequentis-
simi sunt
huiusmodi
Scarabæi
cerui volan-
tes.

Germanis
vocantur
Schröter,
& quare
caput ab-
scissu etiam
cornua
stringit.

tius viuit, & cornua etiam tunc constringit, quæ si quid ipsis interponas, forti-
ter comprehendunt.

Hoc prætereà monuisse, non debeo prætermittere, inter vnicornem & bicor-
nem, nostrates Scarabæos, hoc esse discriminis, quod vnicornis caput statim
ventri adnectatur, in bicorni verò alia pars corporis inter caput & ventrem
intercedat, quæ thoracis portionè constituere videtur, & quidè mobili suâ iun-
cturâ ab vtroque distincta. Picturâ hanc meliùs Aldrouandus, quàm Imperatus
exprimit, propterea bicornis longior est quàm vnicornis, hæc tamen differentiâ
in Mexicanis non apparet. Carabus Aristotelis, quem Imperatus Taurum vo-
cat, habet longa valde & nodosa cornua, quæ antennæ rectius dicuntur.

De medicinis ex hisce desumptis, certi nihil promittere valeo, vidi tamen
quosdam perpetuò aduersus falcinationes duo amuleti loco secum circumfer-
re, hydrargyrum inquam, siue argentum viuum, nuculæ auellane excauatæ inclu-
sum, quod contagium pestis similiter auertere: & Scarabæi huius cornicula, quæ
casui ab alto etiam conferre, sibi persuadebant. Et hæc cornicula quidem in
fantibus quoque auro argentoque conclusa, è collo non rarè suspenduntur. Qui-
dam aiunt ad eorum vrinam, quæ præter modum excernitur, cohibendam:
alij ad timorem ipsis eripiendum: alij ab epilepticis insultibus eisdem præca-
uendū. Refert enim Imperatus Scarabæos hos Lombardiæ familiares, Italis magno
esse in pretio, & ad neruorum dolores, contractionesque feliciter vsurpari, quod
malū tam Neapolitani, quàm Romani, il Granchio, Germani den Grampf appellant,
& reuera, vt hæc remedia vana & nulla etiam omnia sint, venustatis tamen
gratiâ, non aliter, atque corallorum ramuli, cornicula hæc pulchrè rubentia, vitri
instar splendentia, denticulata, & ramis paruulis, quasi arte dextrè elaborata,
ornataque, infantulos, cū reliquis delicijs suspensis decorare possunt, & delectare.

Plinius plerumque horum amuletorum pater & author est, vel ex propria
sua inuentione, vel ex magorum certè mendacijs, atque relatione. Sic lib. 30. cap.
15. Vrina infantium cobibetur, ait, muribus elixis in cibo datis. (Huius experimenti
praxin ego aliquoties vidi) Scarabæorum cornua grandia, denticulata, adalligata
his, amuleti naturam obtinent. Et eodem libro cap. 11. Magos, ait, ad quaritanam
adalligare Scarabæum, cui sunt cornicula reflexa, sinistra manu collectum. Videmus
igitur Scarabæum animal esse, quodammodo ad superstitiones, amuleta, falcina-
tiones, & artes magicas exercendas natum, tam in nouo orbe, quàm nostro vsi-
tatum. Verùm omnia hæc nos mendacijs & erroribus plena missa faciemus,
& si quæ naturalia, quæ non desunt, ex Scarabæis remedia vera comperiemus,
studioso lectori tempore suo largiemur.

Hei quanta nobis hic sese dissertandi messis offert, ex Scarabæorum fatu, ac
generatione suborta? Verùm hic campus tam latus est, materia ipsa, in tami-
nauci animalculo adeò fecunda, vt nouus mihi non sermo tantum, sed liber
integer quoque subnasceretur. Atqui ego iam fessus labore sum, lectores meos
pariter tædio affectos subuecor, quare hæc omnia vel alijs, vel mihi ipsi, alio
in loco disputanda relinquo.

Apes hic opto & spero, hoc est beneuolos lectores mihi fore auguror, qui in-
nato animi candore, in dustrâ & benignitate suâ, mel saluberrimum à veneno,
si quod

Discrimen
inter vni-
cornem &
bicornem
nostratem.

Que medi-
cametâ ex
Scarabæis
sumantur.

Inferunt
pro ama-
leis ple-
rumque.

Ad neruo-
rum dolo-
res & con-
tractiones
præcipuè.

In fantibus
cornicu-
la propter
elegantiâ
appendi.
Plinius a-
muletorū
pater.

Scarabæus
vbique ad
amuleta
adhibetur.

Plurima di-
ci possent
de Scarabæi
nascendi mo-
do.

Hæc alio
in loco ex-
plicabitur.

Promittit
sibi apes.
hoc est be-
nignos le-
ctores.

si quod esset, quod DEVS auertat, separare possent, vellentq. Mihi quidem satis est, vni atque alteri (quicquid alij blaterent) viro bono, & docto placere, nam, vt Seneca dicebat, *se de me bene vir bonus sentit, eodem loco sum, quo si omnes idem sentirent, par illis idemq. iudicium est; vir bonus enim, ait Menander, bonum nunquam odit*: Est miserorum, vt maleuolentes sint, atque inuideant bonis: *Qui inuidens eget, illi, quibus inuidetur, rem habent, dicebat Plautus*. Quamuis forfasse mihi adhuc non tam bene sit, vt inuideatur, est tamen, quo me mordeat forsitan alius, quod acriore subinde, & ipse censura, veteres notauerim, ego quidem Senecae consilium non aspernor, quo ait: *Veteres excusandi sunt, si in quibusdam errant, nec omnia simul inuenerunt. Excusandi, inquit, non laudandi, ne & nos simul cum posteris in errores eorum trahamur*. Et verè quidam ex antiquis: *Mirum est, ait, quod homines cum seipos magis, quam quemq. alium diligant, tamen suam de se existimationem minoris ducunt, quam aliorum*. Sed facilis responsio: Nos magis laudamus illa, quae tunc fuerunt, quam quae nunc sunt, non quia si eligendi facultas esset, semper illa habere mallems, sed quia *resistat hoc humane mentis visum est, cum intueatur illa, semper magis velle, quae desunt*.

Quapropter mi tyro, & rerum naturalium studiose, reuerere quidem praecipros tuos antiquos, & benignum, atque ingenui plenum pudoris exillima, fateri, per quos profeceris, non tamen in his imis sublellis tibi sedendum temper, sed ad summa quoque enitendum, niq. desperandum puta, etiamsi citra consistendum sic. *Non differendum est tyrocinium, ait Quintilianus, in senectutem, nam quotidie metus crescit, maiusq. fit semper, quod ausuri sumus, & dum delibetamus, quando incipiendum sit, incipere seruum est*.

Nec deterrearis, si quis à multitudine te aberrantem, recto quidem, sed angusto tramite, cum paucis in rerum naturalium inquisitione, & in via veritatis constitutum, derideat. Idem olim Seneca in morali philosophia contigit: *Omnem operam dedi, ait, vt me multitudini educerem, & aliqua dote notabilem facerem, quid aliud, quam telis me opposui, & maleuolentis?*

Quid inde? Tibi contingat iste derisus, aequo animo ferenda sunt inceptorum conuitia, & ad veri indagacionem vadenti, siue vetera rimeris, siue noua inquiras, contemnendus est ille contemptus, neq. refert, si inuicator voceris.

Nam gaudere nouis rebus debere videmur, ait Seneca, cum veteres obsunt, ait Lucretius.

De me verò non habeo nunc aliud, quod subiungam, nisi hoc vnicum, quod in exordio huius operis quoque feci, denuo praestem, orem, inquam, atque exorem lectorem beneuolentissimum, vt si quem à me commissum forte errorem comperiat, me candidè moneat, amicè corrigat, & humaniter ignoscat, atque animo suo prudenter perpandat, quam periculi plenum mare, hoc biennij spatio sulcauerim, eiq. nauiculam meam sine velis & remis, & absque clauo ac gubernaculo committens, illam solà meà industria rexerim, hoc est, animalia haec sine vllis historijs, ac descriptionibus, quin imò, nominibus non raro quoque suis destituta, meò tamen Marte describenda susceperim, dilucidauerim, ac proprijs incunabulis, quantum per me fieri potuit, restitue-

rim.

rim. Res ardua est, ait, Plinius, *vetustis nouitatem dare, nouis auctoritatem, obsoletis nitorem, obsecris lucem, fastiditis gratiam, dubijs fidem, omnibus verò naturam, & natura sup omnia*. Quae si non praestiti, omnia praestare certè volui. Tu vale & diuturniorem mihi à DEO vitam precare, vt in tua quoque vita commodum, meos tibi labores aliquando, quod voueo, valeam largiri. Ex Museo meo ad B. Virg. super Mineruam, 16. Mart. anno Redemptoris nostri, 1628. ætatis verò meae quinquagesimo tertio.

Gratiae DEO, DEIPARAEQ. Virgini MARIAE.

Ad Illustris. & Reuerendis. Cardinalem
FRANCISCVM BARBERINVM
M O Y Σ H Γ E T H N.
LVCAE HOLSTENII HAMBVRGENSIS
EPIGRAMMA.

D Vm tibi ROMA suas offert, atque æmula Roma
Grecia diuitias officiosa suas;
Muneribusq. Oriens varijs dum certat vtrique;
Ingenioq. tibi quisque placere studet:
MEXICA barbaricum munus dat & ipsa, politum
Auspicij CAESI Principis, arte FABRI
Nam tu muneribus cum poscas munera, Princeps:
Quid mirum, Antipodes si tibi dona ferant?

EIVSDEM ELEGIA

In Naturalem noui orbis historiam Cl. V. Ioannis Fabri Lyncei, Bambergensis, Medici Romani.

D Vm FABER æternis complecteris omnia chartis,
MEXICA quae clauso condidit ante sinu:
Carula dum bifidi penetras discrimina Mundi,
Ausus inaccessam primus inire viam:
Ignotumq. oculis lustrando Lynceus Orbem,
In lucem quae nox presserat atra, trahis:
Nec conspecta prius cuiquam, nec nota animansum
Secula, das scriptis conspicienda tuis:
Atque Anazarbæum studio, Ciuemq. Stagiri
Doctrinà nobis ingenioq. refers.
Dic, quibus extollat sese inclita gloria terris?
Quae pateant laudi digna theatra tua?

110

Ille animo intrepido, captiq. ingentibus ausus
 Clarus, Solis iter nomine curumq. repler:
 Quo duce perrupti patuerunt claustra profundi,
 Angustiq. orbis meta remota fuit:
 Qui bene diuisi iunxit commercia Mundi,
 Intactasq. noui rettulit Orbis opes.

At acriamq. noui sceleris mortalibus amplam

Subdidit, & vitijs larga alimenta nouis.

Sed qui cuncta animo quereas, lustransque, remoti

Innocuas primus protulit Orbis opes:

Omniaq. exhibuit nullo spectanda labore

Lumine vicino, se postq. metu:

Que procul a nostris oculis subduxerat equor

Immensum, & longe mille pericla via:

Ille angusta nimis gemini discrimina Mundi,

Nec satis ad laudes Orbis iterq. patet

Si quis Naturæ penetravit mente recessus,
 Scitq. quibus Mundus evoluitur ordinibus.

Si quis contractum parua sub imagine Mundum,

Diuum opus agnouit, artificemq. DEVM.

Si quis Democritus varijs animantia formis

Vidit, & internas dissecuit latebras.

Si quis prima animo speculatus semina rerum,

Pluribus occultas comperit inde vias.

Si quis & abstrusis qua terra recondidit antris,

Dona metallorum callet, & arte polis.

Si quis Apollineâ miracula præstitit arte,

Multa herbis, succi multa potentis ope.

Si quisquam Aonidum latices de fontibus hausit,

Quæ condire animi Dia reperta queat.

Si quis Principibus charus, si quem ordine quinque

Summorum fouit Gratia PONTIFICVM.

Si quisquam omnigenæ doctrinæ copia abundat.

Virtutumq. omnes pectore claudit opes.

Impavidus numen testor, mentesq. beatas,

Omnibus his tibi par nemo, priorue FABER.

V. Cl. Ioanni Fabro Lynceo honoris & gratitudinis mo-
 numentum in VRBE æterna ponebat Ioan. Baptista
 VV inbierius Vindelicus, Ciu. Rom. Ph. & Med. D.
 Illustris. & Excellentiss. Principis Cæsij Medicus.

FABII COLVMNAE LYNCEI

IN NARDI ANTONII RECCHI

MONTECORVINATIS MEDICI REGII

RERVM MEDICARVM NOVAE HISPANIAE

Volumen.

ANNOTATIONES. ET ADDITIONES

ΜΟΤΝΟΝ Φαίον ἀνακτὰ τέκεν ποτὲ πώτνια Λητώ,
 Ηματις φαίος ἄμμι· ἦ δ' ἔδραχον ἄν
 Διχθὰ δὲ ζυγίβηεν καθαρὰς σελήνας φαίην·
 Ορεα τίλυσι δόμος δὲ παύσα φέρουσι ἔμμα,
 Αἰθερα τ' ἀτρύγεον, καὶ ἰχθυόεντα κίλκθια
 Θάλασσαν ζωογόνοισι ἔμμασι, καὶ βένθεα γαίης·
 Καὶ Μισσῶν μεδίων μέλιθ' ἰσχυρῆσι λυγίη
 Ἀντίλυρον ζαθέου μύθους χαρίεσσαν ἀειδίω.

Ορεα καὶ ἐσομένοισι θροασυρίας ἀνέλιξεν,
 Ηπια τ' ἐλομένον πορὴν ἀλλήλημα νέσων·
 Ἀμφοτέρων ἑσθὸς ἰπτη, καὶ μάστις ἀμύμων·
 Ἀνὰρ ἐπὶ σὶ λήχουσι, φίλον κάρα, ἰνδύμην ἄστυ
 Παρθενόπης, ἐρπηκα Κολυμνάδων μεγαθύμων,
 Μίσσας, καὶ αἰὲν πεφιλημένοι ἔρχομα Φαίον,
 Η ἴα ἔτ' ἀδρήσαντο βροθὶ διδομαίνον φαίω.
 Τὸν γε μὲν ἐλύμποι κατὰ σκοπον, ἔμμα τε κόσμη,
 Καὶ ζωῆς φέρουσι· τὸν δὲ χθονίσι μύθ' ἔνεαζ,
 Καὶ γλυκερὰ ζώης φάος· Οὐτως πάμπαν ἔοικας
 Ἀλκίδῃ, γυνεὴ τ' ἐμυδία, καὶ φέρων αἰνῶς·
 Ος καὶ μήμισον φερύδιον σοὶ Πλάτων ἔφηε·
 Ἀτρεκέως τ' ἐσορεθὶ δῶκεν, καὶ πάντα τοῖσιν·
 Οἷος γὰρ χροσποσίσι φέρι λλωμένους ἔτασις
 Ορέα πανδραγῆς ἀναδρεῖ λυγίη, ἔνθα καὶ ἔνθα
 Ἀγγίλων παμφανανώσασα ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀναπέμπων,
 Αἰδομένοι πνεύσι, καὶ ἀσίεσι ἰκίλθον ἀγίη·
 Τοῖα σοὶ ἔδραχον παλίσθημετα μύθους καρτεία·
 Τὸ δ' αἰ ἀσορεθὸν πῶτον παμμήπτες αἴης,
 Ἀγνώτας τὲ φησὶ δυνάμεις καὶ δόσκειν φῶλα
 Ἐρῶς, καὶ δὲ νόσφιν σαρκίαν ἄδρος ἔκαστον·
 Πῆ μὲν σποσθητὴς δέξασε σάντασι κρυφαίη,
 Πῆ δὲ παλαμοτέρων ἐνρήματα θάνα παφάσων·
 Οσα δ' ἔης πολύπτες ἀναζυγίως σήριστασι,
 Οσα τὲ ἠγαθέσιον ἔης κατέλλελο βίβλοισι
 Εὐκλήμης Ἐρεσῶσι κλέος, μέγα κῦδος Ἀθλων·
 Τῶν μὲν καταδὸς μυχῶσι ἐς βένθεα πάντο
 Πάντοσιν παπύγων, κυανώπιδος Ἀμφιζήτης
 Ἀργυφῶν τε μέλασρον ὄσπασσι, καὶ φιλκίδος
 Νηρος κῆρας ἀλιανθία φάρα χροστί·
 Σπαστομένηας ἔξεν, νεοδραχία κόσμον ἀνάκτων
 Ἐνθα δὲ νεασθῶνος φέρος ἐς φάος ἠγίασι,
 Τηλὰ ἀπ' ἐναλίον Τυρῶν ἐνδαμῶνος ἀκτής,
 Αἰμοβαρῶν πλῆθος κόγχων· μέγα θάνα ἰδέσθαι
 Σοὶ γε καὶ ἐναλίον καθαρὰ δὲ ὠτὸς ἔγαστο
 Κίλων ἀμυθῶν θηλίθους· ἦν κελὰσσαν
 Ἐδὲ μέλα θρηκίης χέλιος φθόγῃσι ζυωσθόν,
 Ἀπὸς ἀτρεκέως ἐπῆσος, αἰ τε κατ' αὐτῆς,

Ἐγράφη γὰρ
 σοὶ οὐτὸν δι-
 κάλια διάφορα.

ἰσημνηματι
 εἰς τὴν Διοσκο-
 ρίδην καὶ Θεο-
 φραστον.

Περὶ παρρη-
 ρας.

Σταυδῶν,
 ἴστοι δ' ἔχουσι
 μουσικὸς παρ
 ἀμύμων.

Μεσσηνίς

FABII COLVMNAE
 LYNCEI
 IN NARDI ANTONII RECCI
 MONTICORNIENSIS MEDICI REGII
 RERVM MEDICARVM NOVAE HISPANIAE
 Volumen V.
 ANNOTATIONES ET ADDITIONES

Μισογύς τε βαρυ δάκρυ φοροδίνος αἴης,
 Ἐπιπαθεῖς γυερισίον ἀλημονες ἀμυλάνται.
 Οὐχ ἴσον δὲ κινέεισθαι ἐν ἕσσει καὶ ἀσπιδόσσι
 Ὡδῶ σαρδῶν, ἅς ἵκανεν αἰθέριος Ζεὺς
 Κύκλιος εἰς ὑπέρτατος ἡρώδου δὲ τοῦ ἕμμα πειλοῦτον
 Αὐτῶσι δ' Ἐρμείας λυγρὸν εὐμολπον ἐσάδεις.
 Ἡποτε ἀγυρίας φήγες Ροδοσπίος Οὐραῖος
 Τυμώμιος τὸ δρύας, συφιλῶν τ' ἀποκόμματ' ἀπέφω
 Ἡγῶν, καὶ ἀσπιδόσσι φιλήκω σῆπτε ἔρεθρα.
 Θῆρας τὸ συγεσὺς θάλλεν, καὶ ἀμείλιχον ἀδῶν.
 Ἡνδὲ χαλεπὸς μύσας εἰς ὀμίχρην ἄστρον
 Στῆλῆεν Κρονίδης, ὀλοῶ μετὰ μύσας αἰδέει.
 Κείνης Σαρδύκῳ ἐναλγῶν ἀμυν ἐτόθω,
 Ουραίνης ἰνδαλμα λήσης, καὶ γρομῶνα φθόγγων.
 Τῶ δ' ἄρα καὶ ἀσπιδόσσι κελῶν τὸ δυσχεῖα εἰσὶν
 Ρῶμασιν ἀβρομάτοις ἰδίον ἐδύμισας εἰς ἠχῶν.
 Ἡδὼν ἀδρυμῶν, ἢ ἐπὶ πῶτε ποιηθῆς ἀγῶν
 Ἀμειλιχῶν ὕμνοις ἀγῶν ἐροῖτα ἠμῶν.
 Οἷα τὸ ἠεραῖα ἀδύρως κατέδρασαν ἐν ἀσπιδόσσι
 Αἰόλος ἀντομῶν ἀνέμων βάρυκον ἴνα,
 Καὶ ἔξενον δάσιν ἄλαστρον δάσιν Ὀδυσσῆ.
 Τῶ δὲ σαρδῶν πολυειδῆ μῆρσι πῆξας
 Πνοῖας ἰλλομῶν, καὶ σφαιροειδῶν κηλῶν
 Ἡδρυμῶν τε ἔρεθρα, καὶ ἔργματα ἄπιστα τήξασα.
 Τῶ δὲ ἔσθλας χρυσανγῆ ἀματι Φείβη
 Ἀντιπύδων ἀπενόστας Ἀτλαντίδα γαίην.
 Ἡν δὲ πῶν κολύβια Ποσειδάων ἐκπῶσι
 Ἀντιβίω δὲ ὕβριν εὐγλάριον ἔβαιον
 Νόσφιν ἀπ' ἐσπερίων σφαιροειδῶν, αἰδῶ ἀκείδωτον
 Ἀσπιδόσσι ἀσπιδόσσι ἀσπιδόσσι ἀσπιδόσσι.
 Τῶ δὲ ἀμειλιχῶν, ἡμῶν ἀντίχρονος ἔδρας
 Δέρμασι λυγρῶν ἀσπιδόσσι ἀσπιδόσσι ἀσπιδόσσι.
 Δαυδαλέων τὸ φῶς βόανον, δένδρον τὸ γένεθρα.
 Ζῶα δ' ὅσα χθονὴ δῖα ἰσχυροῦσι ἢ δὲ μέλαρα.
 Ὅσα γε παμμήτερον βαδῆ κρύψασσι ἰσοκλήρον.
 Ἐνδρυμῶν φύσιν ἀπῶν, καὶ ἔλβον ἀδῶν.
 Τὸν δὲ σὺ κρυφίαν μύσας, κενός δ' ἰσχυροῦσι.
 Πέσθην ἀνδρῶν ἀσπιδόσσι ἀσπιδόσσι ἀσπιδόσσι.
 Χάρις Κολυμνιάδων βαθυδύτων κῦδος ἀγῶν.
 Τηλαυγῆς Ἐρμῆος φῶς ὄμμασιν ἀπλανέσσι
 Λυγρῶν τ' ὀχρῶν, καὶ δεινοπῶν δεινοπῶν.
 Πάντα διοπίδων, τ' ἀπῶν τὸ σαφῆσα φαιών.
 Χάρις μοι ἀνδρῶν, χάρις σέθεν κλέος ἔποτ' ὀλέται.
 Αὐτὰρ ἀπ' ἑλδῶν ἀρετῶν, καὶ αἰδῶν θαλάσσης,
 Ἀργυροῖσι τὸ ἔργον ἀπῶν, ποταμῶν τὸ ἔρεθρα.
 Οὐνομα φθόγγονται γρομῶν, καὶ ἀσπιδόσσι εὐχος
 Ὡκείας πλεονέσσι λυγρῶν ἀπῶν.
 Ἐνθα καὶ ἔνθα οἴσσι δὲ ἠέρος ἠέρος ἔσθλας.
 Χάρις, σὲ γὰρ σφαιροειδῶν ἐφ' ἀμῶν Φοῖβος
 Ἡμετέρας τὸ καὶ Ἀντιπύδων διοφῶν ἀπῶν γαίαν
 Εὐκλείης σφαιρῶν μὲν πᾶσι πῶν ἀπῶν ἀπῶν.

Τραυλικά.

Τρομῆματα
πὲρ τὸ Ἡρατος
στρωματικά.

Τῶν ἐξολοκῶν
ζῶων καὶ φυτῶν
ισορία.

ΛΟΥΚΑΣ Ὁ ΟΛΣΤΕΙΝΙΟΣ;

ILL.^{MO} ET REV.^{MO} PRINCIPI
F R A N C I S C O
B A R B E R I N O
V R B A N I V I I I . P O N T . M A X .
E X F R A T R E N E P O T I
 S. R. E. CARD. AMPLISSIMO.
F A B I V S C O L V M N A L Y N C E V S F E L .

IN telis, ait Seneca, eadem ferri vis est: sed infinitum interest; vtrum excusso lacerto torqueantur, an remissa manu fluant. Scin' quid dicam *Illustrissime Princeps*? Quicumque hic studia tractant, & variarum scientiarum pelagus nauigant; hi, quem in litteris quaestum fecerunt, & profectum, eum apud *Tuam Celsitudinem*, ceu litterarum, litteratorumque Arbitrum & Patronum, velut mercem in portu exonerant. Verum multum interest, quam id quisque faciat feruente animo: Ac vt de alijs nihil iudicem, cum ob animi Tui excellentes dotes, & Heroicas virtutes notissimas mundo tantum non vniuerso, multos in amorem allicias, multos in obsequium; mihi soli constat, quam non solum Te ego, sed *Lyncei* omnes obseruantissimè colant, cultu quantumuis meritis tuis adhuc inferiore. Quare cum nuper *Excellentiss. Princeps Casius Litterarij nostri Instituti Auctor*, ingenij vela me erigere, & ad noui Orbis plantas, ac Medicinæ materiam lustrandam iusserit iter capeffere: rediens modò ex alto, quem huic nouo operi *Annotatiunculis* succinctis illis quidem, sed *Botanicis*, vti spero, non penitus inutilibus, quaestum acquisiui, eum apud *Te Academia Lynceorum* præcipuum *Patronum*;

Bbbb 3 num;